

РЕШЕНИЕ

№ 305

гр. София, 14.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 49 състав,
в публично заседание на 04.11.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **10669** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 - 4 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба, подадена от И. В. Ю., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място] 1151, Столична община, район П., [улица], чрез адв. И. П. от САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.3, кантора 308, срещу Решение № ПИ-332 от 21.08.2019 г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение, като неоснователна жалба вх. № 1494-09-228 от 07.08.2019 г. подадена срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ № С190022-022-0057832 от 08.07.2019, издадено от К. С. на длъжност старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП [населено място].

В жалбата се излагат доводи, че оспореното решение е издадено в противоречие с административно производствените правила. Претендират се разноси по чл.38, ал.2, вр. с ал.1, т.3 от ЗАдв. Поддържа се, че както решението, така и потвърденото с него Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ЛНПОМ/ са недопустими и незаконосъобразни, твърди че е недопустимо налагането на заповед, тъй като НАП била взискател спрямо жалбоподателя в едно правоотношение по между им и длъжник в друго. Твърди, че НАП е следвало да направи да прихващане на задълженията. В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът - Директорът на ТД на НАП С., редовно призован, не се явява, представлява се от юрк. И., която оспорва жалбата. Твърди, че оспореното решение и

ПНПОМ са валидни и законосъобразни. Претендира юiskonсултско възнаграждение Софийска градска прокуратура - редовно уведомена, не изпраща представител и не взема отношение по жалбата.

Административен съд София град, III отделение, 49-ти състав след като обсъди доводите на страните и въз основа на представените по делото доказателства и вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа страна следното:

По повод установени и изискуеми публични вземания за задължения по подадени данъчни декларации за 2014 г., 2015 г. и 2016 г., срещу И. В. Ю. с ЕГН [ЕГН] е образувано изпълнително дело №160170136/2016 г. На основание чл. 221 от ДОПК е издадено съобщение за доброволно изпълнение с изх. №0170022-048-0017663/09.02.2017 г. връчено лично на И. В. Ю. на 09.02.2017 г. срещу подпис.

Към 09.08.2019 г. съгласно справка за задължения на физическо лице от информационният масив на НАП, И. В. Ю. имал неплатени публични задължения по подадени от лицето декларации по чл. 55. ал. 1 от ЗДДФЛ и чл. 201. ал. 1 от ЗКПО за 2019 г., както и по подадени декларации обр. 1 за 2019 г. (330, УПФ и ДОО) в общ размер на 3 920. 58 лв. от които 3 856. 90 лв. - главница и 63.68 лв. – лихва. Съгласно същата справка, задълженията на лицето, които подлежат на разпределение от публичен изпълнител са в общ размер на 40 752. 22 лв., от които 32 893,95 лв. главница и 7 858, 27 лв. лихва, като същите, представляват декларираните от лицето задължения за данъци върху доходите на ФЛ свободни професии, граждански договори и др. за периода от 2014 г. до 2018 г., Декларации обр. 6 за периода от 2014 г. до 2018 г., както и глоби по влезли в сила НП на МВР.

На 08.07.2019 г. било издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С190022-022-0057832/08.07.2019 г., с което е наложен запор върху вземане на трето задължено лице ТД на НАП С. с ЕИК 1310631880221 по признание от трето лице пред публичен изпълнител - постъпило в дирекция „събиране“ при ТД на НАП С., Уведомление за изплащане на съдебни разноски по изпълнителен лист /ИЛ/ от 19.10.2018 г. на АССГ, с който ТД на НАП С. е осъдена да заплати съдебни разноски по адм. д. №6161/2018 г. в размер на 510,00 лв.

С жалба вх. № 1494-09-228/07.08.2019 г., жалбоподателят е обжалвал посоченото по-горе постановление за налагане на запор на вземане, с твърдения, че същото е незаконосъобразно.

С Решение № ПИ-332/21.08.2019 г. на директора на ТД на НАП С., е оставена без уважение подадената жалба и е потвърдено постановлението за налагане на обезпечителни мерки. Решението е връчено на 16.09.2019 г.

В хода на съдебното производство не са представени допълнително доказателства от страните.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с направените в жалбата оплаквания, доводите и становищата на страните и като извърши цялостна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт прави следните правни изводи:

Решение № ПИ-332/21.08.2019 г. на директора на ТД на НАП С. е връчено на майката на жалбоподателя на 09.09.2019 г., видно от представеното по делото известие за доставяне на л.31 от делото. С оглед на горното депозираната пред съда жалба е подадена от надлежната страна, при наличието на правен интерес, в законоустановения срок по АПК, поради което същата се явява ДОПУСТИМА за

разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Относно валидността на акта:

При извършване на задължителната проверка по АПК, вр. с §2 от ДР на ДОПК съдът констатира, че обжалваният акт е издаден от компетентен орган, в хипотезата на заместване), в кръга на предоставените му правомощия (чл. 197 и чл. 266, ал.1 и чл. 267, ал.2, т.5 от ДОПК), съгласно Заповед № 3869/10.04.2019г. на изп. директор на НАП / л.25 от делото/ в законоустановената форма, поради което същият не страда от пороци, водещи до неговата нищожност.

По процесуалната и материалната законосъобразност на акта:

Съгласно чл. 168 АПК при разглеждане на жалби срещу административни актове съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 – дали актът е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на материалния и процесуалния закон и в съответствие с целта на закона.

Действително един от способите за принудително изпълнение по чл. 215 ДОПК е изпълнението върху парични средства и вземания на длъжника. При данните, че длъжникът в изпълнителното производство има частноправно вземане по изпълнителен лист срещу НАП, публичният изпълнител е предприел принудително изпълнение на вземанията съобразно чл. 232, ал.6 ДОПК. Разпоредбата предвижда, че вземанията по изпълнителни листове се изпълняват, като публичният изпълнител се суброгира в правата на длъжника с постановление. Страните в производството по принудително изпълнение са дадени в чл. 210, ал.1 ДОПК, като вискателят е различен от публичния изпълнител – последният е орган на изпълнението – чл. 210, ал.2 ДОПК. В производството по принудително изпълнение НАП е вискател по отношение на търсените от ФЛ задължения, а в правоотношението с лицето, обективизирано в изпълнителния лист, НАП е длъжник. Така по силата на оспорваното постановление НАП следва да внесе сумите /по изпълнителя лист/ на публичния изпълнител и с тях да погаси публичните задължения на ФЛ. Аргумент в подкрепа на извода е разпоредбата на чл. 223 ДОПК, която не допуска публичният изпълнител да извършва прихващане на насрещни вземания в рамките на изпълнителното производство, а сочи, че последното се спира, а искането заедно с доказателствата се изпраща на "съответния компетентен орган" за извършване на прихващането. В същия смисъл е историческото тълкуване на уредбата – чл. 193, ал.2 от отменения ДПК предвижда, че вземанията по изпълнителни листове се изпълняват, като се прилагат съответно разпоредбите на този кодекс за изпълнение спрямо трети лица. Публичният изпълнител се суброгира в правата на длъжника.

В конкретният случай обаче съдът намира, че при издаването на оспорваното ПНОМ, повърдено с оспорваното решение са допуснати съществени процесуални нарушения на административните правила. Ответникът се е произнесъл по доводите на третото лице в жалбата му по административен ред, но не е обсъдил в мотивите на издаденото решение наличието на обезпечителна нужда по смисъла на чл. 195, ал.2 от ДОПК при налагането на запор върху вземане на длъжника Ю. от третото лице ТД на НАП. В нарушение на чл. 196, ал.1, т.3 от ДОПК и в мотивите на потвърденото постановление изх.№ С190022-022-0057832 от 08.07.2019. не се съдържат фактически и правни основания, които да обосновават изводите на публичния изпълнител, че изпълнението

на задълженията по цитираните ревизионни актове ще бъде затруднено или невъзможно. Според възприето в съдебната практика тълкуване на чл. 192, ал.2 от ДОПК изпълнението на публичното задължение е невъзможно, когато длъжникът към датата на изпълнението не разполага с достатъчно активи, които да служат като средство за събирането му. Изпълнението е сериозно затруднено, ако макар стойността на годните за разпореждане активи на длъжника да покрива размера на очакваните задължения, видът на първите или правното им положение (напр. върху тях съществуват вече други вещни тежести) е такова, че не позволява тяхното бързо и ефективно осребряване т. е. те не са ликвидни.

В разглеждания случай както публичния изпълнител, така и ответникът в издаденото от него решение изобщо не са изложили каквито и да било факти и обстоятелства относно имущественото състояние на длъжника Ю. и наличието на активи, които да служат като обезпечение за събиране на публичните му задължения.

Нарушението на формата на акта е съществено, тъй като пречатства правото на защита на засегнатото трето лице и съдебния контрол за наличие на предпоставките по чл. 195, ал.2 от ДОПК относно необходимостта от обезпечаване на публичните задължения чрез налагането на посочената обезпечителна мярка - запор върху вземане от трето лице.

С оглед на изложеното и само на това основание оспореното решение, с което постановлението е потвърдено се явява незаконосъобразно и подлежи на отмяна. Предвид всичко изложено се налага краен извод, че не са налице предпоставките по чл. 195 от ДОПК за налагане на процесната обезпечителна мярка, поради което оспореното решение на директора на ТД на НАП [населено място], с което е потвърдено постановлението на публичния изпълнител от 08.07.2019 г. се явява незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

При този изход на делото на жалбоподателя се дължат разноски по чл.38, ал.2, вр. с ал.1, т.3 от ЗАДв и внесената държавна такса – общо в размер на 510.00 / петстотин и десет лева/, определени от съда по реда на чл.8, ал.3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения/ от които 10.00 лв. държавна такса и 500.00 лв. адвокатско възнаграждение/.

Така мотивиран и на основание чл. 197 от ДОПК, Административен съд – София -град, Трето отделение, 49 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на И. В. Ю., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място] 1151, Столична община, район П., [улица], Решение № ПИ-332/21.08.2019г. на и.д.директор на ТД на НАП [населено място], с което е потвърдено Постановление за налагане на обезпечителни мерки № С190022-022-0057832 от 08.07.2019. на публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място].

ОСЪЖДА ТД на НАП – грСофия да заплати на И. В. Ю., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място] 1151, Столична община, район П., [улица], сумата в размер на 510.00 лв./ петстотин и десет лева/, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.197, ал.4 от ДОПК.

СЪДИЯ: